

Arrest

nr. 320 581 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Syrische nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Kroatië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 9 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

4. Uit de beschikbare landeninformatie, met name het “Country Report: Kroatië. Update 2023” gepubliceerd door AIDA/ECRE in juli 2024, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Kroatië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn

verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Kroatië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Kroatië, blijkt in casu het volgende.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Kroatië op 28 augustus 2019 internationale bescherming werd verleend en hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg (Eurodac Marked Record; Eurodac Search Result; NPO, p. 3, 4-5). Verzoeker betwist dit niet.

De Raad wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij niet langer woonachtig is in Kroatië, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Kroatië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Kroatië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou kunnen genieten.

Verzoeker geeft voorts aan dat zijn Kroatische verblijfsvergunning geldig is tot 2025 (NPO, p. 4). De beschikbare landeninformatie duidt aan dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus vijf jaar geldig zijn (AIDA-rapport Kroatië update 2023, p. 133). Verzoekers verblijfsvergunning zou derhalve sinds 29 augustus 2024 verlopen zijn. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Kroatië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Door louter te verwijzen naar algemene informatie brengt hij geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Kroatische verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Hij toont niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om hiertoe de vereiste administratieve stappen te zetten. In voornoemd landenrapport van AIDA inzake de Kroatische asielprocedure wordt ook geen melding gemaakt van systematische moeilijkheden inzake de afgifte en vernieuwing van verblijfstitels voor erkend vluchtelingen en subsidiair beschermden. Het gegeven dat verzoeker zijn verblijfsdocumenten vernietigd heeft bij aankomst in België (NPO, p. 4), doet hier geen afbreuk aan. Gelet op het belang van verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het overigens weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben vernietigd en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoeker beperkt zich tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor.

Er liggen in casu voorts geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde jongeman, een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Kroatië. In tegenstelling tot wat hij lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift, beschikt verzoeker tevens over een familiaal netwerk in Zagreb en blijkt hij voldoende zelfredzaam te zijn alsook op financiële steun te kunnen rekenen om zichzelf (terug) op weg te zetten in Kroatië, zoals terdege bemerkt in de bestreden beslissing: "Zo spreekt u behalve Arabisch ook Turks en Duits en bezit u daarnaast ook noties van Engels en Nederlands (CGVS, p.3; p.13-14). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u in staat was om zelfstandig uw terugreis van Kroatië naar België te regelen, hierbij kon rekenen op financiële steun van een familielid in Duitsland en ook na uw aankomst in België zelfstandig de weg naar vrienden en kennissen heeft gevonden (CGVS, p.8-9). Aangaande de door u aangehaalde moeilijkheden op vlak van huisvesting in Kroatië haalt het CGVS bovendien aan dat uw ouders zich enkele maanden geleden met uw jongere broers opnieuw in Kroatië hebben gevestigd en er momenteel in een huurwoning in de stad Zagreb verblijven. U maakte op geen enkel moment aannemelijk waarom u bij terugkeer naar Kroatië niet op uw familiaal netwerk zou kunnen rekenen en/of hun hulp niet zou kunnen inroepen bij uw zoektocht naar een woning (CGVS, p.11)."

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Kroatië. Gelet op het voorgaande, slaagt hij hier niet in.

In het licht van het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van zijn verblijfsvergunning in Kroatië, noch dat hij in afwachting van de afgifte/hernieuwing hiervan noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

7. Verder motiveert de commissaris-generaal terdege dat er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet kan worden geconcludeerd dat hij in Kroatië niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden.

De Raad benadrukt hierbij dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Te meer hij na zijn terugkeer naar Kroatië eind november 2023 slechts een zeer korte periode (enkele dagen) in Kroatië heeft vertoefd. De commissaris-generaal motiveert verder terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Kroatië: "Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw terugkeer naar Kroatië mensen heeft aangesproken in cafés en restaurants om u te helpen bij uw zoektocht naar onderdak. Dient echter te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment pogingen deed om bij immo- of verhuurkantoren aan te kloppen. Evenmin contacteerde u organisaties die hulp en bijstand aan vluchtelingen bieden, terwijl het vermoeden geldt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen. Dit neemt uiteraard niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze rechten uit te oefenen (CGVS, p.13-14; p.17). Uw verklaring als zouden er in Kroatië geen kantoren zijn die mensen aan huisvesting helpen is allerminst overtuigend (CGVS, p.13)."

Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen elementen bij die hier anders over doen denken. Hij benadrukt voorts dat hij geen band heeft met Kroatië, maar zoals hoger is gebleken, heeft verzoeker niet de nodige inspanningen geleverd om zich te integreren in de Kroatische samenleving. Daarenboven heeft verzoeker wel degelijk een familiaal netwerk in Kroatië waar hij beroep op kan doen om zich verder op weg te zetten. Het loutere gegeven geen band te hebben met Kroatië bereikt voorts niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Hetzelfde geldt waar hij aangeeft de taal niet te spreken. Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Kroatië mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Kroatië en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd kunnen worden, maar haalt gelet op voorgaande pertinente vaststellingen zelf geen persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Dergelijke algemene verwijzing volstaat dan ook niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer

verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Gelet op de gedane vaststellingen, wordt verzoekers geval aldus niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Kroatië, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Kroatië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Kroatië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Kroatië in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Kroatië werd verleend, kan stellen.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Kroatië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Verzoekers beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 december 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat verweerder in de bestreden beslissing nergens verwijst naar een stuk waaruit kan blijken dat hij internationale bescherming geniet in Kroatië. Hij had geen (familie)banden of huisvesting in dat land, terwijl dit wel het geval is in België en in Duitsland. Op 28 november 2023 werd hij vanuit Duitsland gedeporteerd naar Kroatië, maar hij kreeg er geen huisvesting, wat de reden vormt van zijn

komst naar België. Verzoeker stelt dat men, gelet op zijn jonge leeftijd, van hem niet kan verwachten dat hij terugkeert naar Kroatië, mede gelet op de aanwezigheid van zijn familie in België. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat de situatie in Kroatië niet veilig was: hij was er het slachtoffer van diefstal, werd er aangevallen en voelde zich in het algemeen onveilig. Gevraagd welke familieleden in België verblijven, antwoordt verzoeker dat het “niet echt familie” betreft, maar wel zijn “beste vrienden”.

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 22 oktober 2024.

5.1. Waar verzoeker stelt dat verweerder in de bestreden beslissing nergens verwijst naar een stuk waaruit kan blijken dat hij internationale bescherming geniet in Kroatië, kan hij allerminst worden gevolgd. Een simpele lezing van de bestreden beslissing leert immers dat de commissaris-generaal zich heeft gesteund op de resultaten uit de geraadpleegde Eurodac databank om te komen tot de vaststelling dat verzoeker internationale bescherming geniet in Kroatië. De commissaris-generaal specificeert deze ook nader: *“Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Record, dd. 07/02/2024 + verklaring DVZ, dd.27/02/2024, nr.23) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië.”* Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier. De commissaris-generaal bemerkt hierbij overigens terdege dat verzoeker deze vaststelling ook nooit heeft betwist: *“Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p.3-4).”* Verzoekers betoog hierover kan dus niet ernstig worden genomen.

Verder zijn er geen ernstige indicaties dat verzoeker thans in Kroatië niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zoals in punt 6 van de beschikking wordt geduid, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Het administratief en rechtsplegingsdossier bevat evenmin enige concrete aanwijzing in die zin.

5.2. In punten 6 en 7 van de beschikking wordt voorts geduid dat blijkens de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Kroatië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt daarbij uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Kroatië niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in punten 6 en 7 van de beschikking concreet met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Kroatië wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij voormeld vermoeden niet weerlegt. Hij beperkt er zich immers toe zijn wedervaren in Kroatië summier te herhalen.

De Raad onderstreept vooreerst in dit verband dat, tijdens verzoekers eerste verblijf met zijn familie, de commissaris-generaal in het kader van het beschermingsverzoek van verzoekers ouders heeft vastgesteld dat zijn ouders in Kroatië slechts beperkte stappen hebben gezet om hun rechten te doen gelden op het vlak van scholing en werk. Tevens legden zij inconsistente verklaringen af over de toegang tot gezondheid. In de bestreden beslissing wordt hierover terdege gemotiveerd:

“Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen die u tijdens uw eerder verblijf met uw familie in Kroatië zou hebben meegemaakt, dient te worden opgemerkt dat het CGVS op 29/12/2020 voor uw ouders een beslissing niet-ontvankelijk verzoek nam (deze beslissing was ook voor u geldig) daar zij reeds internationale bescherming genieten in Kroatië en niet aannemelijk maakten dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië niet werden geëerbiedigd. Een kopie van de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen in hoofde van uw ouders bevindt zich in uw administratief dossier. Uw ouders dienden geen beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Het CGVS nam een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat zij van oordeel is dat uw ouders wel degelijk enige ondersteuning en hulp (zowel op financieel vlak als op het vlak van huisvesting) als begunstigten van internationale bescherming hebben ontvangen; uw ouders zelf eerder beperkte stappen zetten om hun rechten terzake te kunnen doen gelden (op vlak van scholing, werk); zij inconsistente verklaringen aflegden over de toegang tot de gezondheidszorg; de aangehaalde racistische incidenten met de burens in de stad Karlovic niet als daden van vervolging of situaties van ernstige schade kunnen worden bestempeld en zij in Kroatië geen pogingen ondernamen om een beroep te doen op de hulp en de bescherming van de bevoegde instanties.”

Verder is gebleken dat ook verzoeker zelf, na zijn repatriëring vanuit Duitsland naar Kroatië in november 2023, geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te integreren in de Kroatische samenleving, om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. Dit te meer nu hij na zijn terugkeer naar Kroatië slechts

een zeer korte periode in dat land heeft vertoefd en reeds na enkele dagen Kroatië opnieuw verlaten heeft, alsook geen enkel begin van bewijs neerlegt dat zijn terugkeer en/of verblijf in Zagreb, of de door hem aangehaalde problemen die hij er in deze periode verklaart te hebben gekend, kan staven. Verzoeker toont aldus in het licht van de ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen werd geconfronteerd, niet aan dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Zoals reeds in voormelde beschikking wordt geduid, blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het CGVS dat verzoeker helemaal niet de intentie had om in Kroatië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen: *“De Raad benadrukt hierbij dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Te meer hij na zijn terugkeer naar Kroatië eind november 2023 slechts een zeer korte periode (enkele dagen) in Kroatië heeft vertoefd. De commissaris-generaal motiveert verder terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Kroatië: “Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw terugkeer naar Kroatië mensen heeft aangesproken in cafés en restaurants om u te helpen bij uw zoektocht naar onderdak. Dient echter te worden vastgesteld dat u op geen enkel moment pogingen deed om bij immo-of verhuurkantoren aan te kloppen. Evenmin contacteerde u organisaties die hulp en bijstand aan vluchtelingen bieden, terwijl het vermoeden geldt dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen. Dit neemt uiteraard niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze rechten uit te oefenen (CGVS, p.13-14; p.17). Uw verklaring als zouden er in Kroatië geen kantoren zijn die mensen aan huisvesting helpen is allerminst overtuigend (CGVS, p.13).”*

Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Kroatië werden erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. De Raad herinnert eraan dat verzoeker, een gezonde jongeman, geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Kroatië. In voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de bestreden beslissing geduid dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in Zagreb, hij voldoende zelfredzaam blijkt te zijn en dat hij op financiële steun kan rekenen om zichzelf (opnieuw) op weg te zetten in Kroatië. Zijn jonge leeftijd waarop ter zitting wordt gewezen (verzoeker is heden 22 jaar), doet hier geen afbreuk aan. De loutere bewering dat hij in Kroatië geen *“(familie)banden of huisvesting”* heeft, al evenmin. Bovendien blijkt uit nadere bevraging ter zitting dat niet zijn familieleden, maar wel zijn *“beste vrienden”* in België verblijven. Verzoeker maakt hierbij nog steeds niet aannemelijk waarom hij bij terugkeer naar Kroatië niet op zijn familiaal netwerk zou kunnen rekenen en/of hun hulp niet zou kunnen invoeren bij zijn zoektocht naar een woning.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terdege gemotiveerd: *“Hoewel het CGVS rekening houdt met uw nog prille leeftijd (21 jaar), dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u voldoende zelfredzaam bent en mogelijkheden heeft om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zo spreekt u behalve Arabisch ook Turks en Duits en bezit u daarnaast ook noties van Engels en Nederlands (CGVS, p.3; p.13-14). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u in staat was om zelfstandig uw terugreis van Kroatië naar België te regelen, hierbij kon rekenen op financiële steun van een familielid in Duitsland en ook na uw aankomst in België zelfstandig de weg naar vrienden en kennissen heeft gevonden (CGVS, p.8-9). Aangaande de door u aangehaalde moeilijkheden op vlak van huisvesting in Kroatië haalt het CGVS bovendien aan dat uw ouders zich enkele maanden geleden met uw jongere broers opnieuw in Kroatië hebben gevestigd en er momenteel in een huurwoning in de stad Zagreb verblijven. U maakte op geen enkel moment aannemelijk waarom u bij terugkeer naar Kroatië niet op uw familiaal netwerk zou kunnen rekenen en/of hun hulp niet zou kunnen invoeren bij uw zoektocht naar een woning (CGVS, p.11).”*

Verzoeker brengt met zijn betoog ter terechtzitting geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat de situatie in Kroatië niet veilig was omdat hij er het slachtoffer van diefstal was, er werd aangevallen en zich in het algemeen onveilig voelde, wijst de Raad op de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier voorts zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië na uw terugkeer eind november 2023 het slachtoffer bent geworden van racisme tijdens uw zoektocht naar huisvesting en te kampen kreeg met een éénmalig incident waarbij twee mannen van Egyptische afkomst u onder valse voorwendselen naar een woning lokten omdat ze wilden dat u voor hen drugs zou dealen moet worden opgemerkt dat deze situaties niet kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of situaties van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet (CGVS, p.17-18). Dat er in Kroatië geen mensenrechtenorganisaties zijn waar men kan aankloppen is andermaal niet overtuigend te noemen (CGVS, p.17-18). Uw verklaring tenslotte als zou u de taal niet kennen om een klacht tegen uw*

belagers in te dienen is niet afdoende. Niets belette u immers om hiervoor de hulp van derden in te schakelen (CGVS, p.16)."

Met zijn betoog weet verzoeker hier geen ander licht op te werpen, laat staan deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 oktober 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Kroatië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijfentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO